

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 17 Ιανουαρίου 1955 (Π. Ο. Η.)
"Ετος Θ'. Αριθ.—199 — Τιμή Φύλλον Δραχ. 1

Γραφεία: Οδός Σολωμού 25 — Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

Διευθύνεται υπό Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κληρικῶν καὶ Θεολόγων

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

**«Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν
καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν»**

(ψαλμὸς Β, 2)

Ὅσοι εἶδον τὰς Ἀγίας ἡμέρας τοῦ δωδεκαμήρου τὰς Ἐκκλησίας μας κατακλειστούς· Ὅσοι ἐταλαιπωρήθησαν κατ' αὐτὰς ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τῆς μυστικῆς τραπέζης, τῆς Ἀγίας λειτουργίας· ὅσοι πονοῦν καὶ θλίβονται διὰ τὴν ἀχαρκτήριστον στάσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἐναντι τοῦ ἀπαρabiάστου δικαίωματος τῆς Ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπαναλάβουν μὲ ἱερὰν ἀγανάκτησιν, τὸν βαθὺν στοχασμὸν τοῦ προφητάνακτος Δαυὶδ: «*Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν*».

Ἡ ἀγανάκτησίς μας αὐτὴ στρέφεται ἐναντίον ὅλων ἀδιακρίτως τῶν πολιτικῶν, εἴτε ἐκυβέρνησαν οὗτοι τὴν Χώραν μας, εἴτε ἀντεπολιτεύθησαν τοὺς κυβερνήσαντας αὐτήν.

Εἰς ὅλους προσεφύγαμεν ἱκέται· εἰς ὅλους ἀνεπτύξαμεν τὸ αἷτημά μας· ἀπὸ ὅλους ἐπεζητήσαμεν κατανόησιν· ὅλοι καθήμενοι ἐπὶ τοῦ γραφείου τῶν ἀνεγνώρισαν ὡς ἠθικῶς καὶ φυσικῶς ἀναφαίρετον τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας. Ὅλοι ἐγεύθησαν τῶν πενιχρῶν δώρων τῆς προκαταβολικῆς εὐγνωμοσύνης μας· ὅλοι ἐχρησιμοποίησαν τὰ βαθυστόχαστα ὑπομνήματά μας δι' εὐχρήστους ἀνάγκας τῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐπὶ μίαν 30τίαν διὰ τῆς ἀπατηλῆς μεθόδου τῆς ἀναβλητικότητος ἢ τῆς ἐρμαφροδίτου καιροσκοπικῆς ἀνοχῆς, μᾶς ἀφῆσαν ἐκτεθειμένους εἰς τὴν μανίαν καὶ τὸ πείσματος τῆς «Κρατοῦσης Ἐκκλησίας» πρὸ τῆς ὁποίας ὑποκλίνονται ὡς θαλαμηπόλοι.

Βεβαίως κατ' ἀρχὴν πταίμεν ἡμεῖς διότι

εἴχομεν τὴν ἀφέλειαν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι οἱ καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἐπιδιώκοντες νὰ ἐπωχθῶσιν ἐπὶ τῆς ὑπουργικῆς λιμουζίνας, θὰ ἤσαν εἰλικρινεῖς εἰς τὰς ἀπέναντι ἡμῶν ὑποσχέσεις τῶν.

Εἴμεθα πρὸ παντὸς ἀφελεῖς διότι δὲν ἀντελήφθημεν, ὅτι ὁ παλαιομερολογιτισμὸς, ὡς κίνημα συντηρικόν, ὡς στροφὴ πρὸς τοὺς πατέρας καὶ τὰς δημιουργικὰς μορφὰς τοῦ παρελθόντος, δὲν ἦτο συμπαθὴς πρὸς τοὺς ποικιλονύμους νεωτεριστὰς καὶ ρηξικελεύθους ριζοσπάστας, εἴτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνῆκον οὗτοι, εἴτε εἰς τὴν πολιτείαν!!

Τὸ κίνημα τοῦτο εἶχε καὶ ἔχει πάντα λόγον νὰ ἐξαφανίσῃ ἢ τὰ νήματα πάσης δραστηριότητος ἐν τῷ Κράτει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ κατέχουσα, Μασσονία!!

Οὕτω καθ' ὅλην τὴν τριακονταετίαν σχεδὸν, ἄλλοτε ἐντονώτερον καὶ ἄλλοτε ἀσθενέτερον, μιμούμεθα τὸν βιβλικὸν πένητα Λάζαρον ὅστις πρὸ τοῦ Πυλῶνος τοῦ πλουσίου ἱστάμενος, προσεπάθει νὰ χοριάσῃ ἀπὸ τὰ πίπτοντα ἐκ πλουσίας τραπεζῆς ψυχὰς.

Ἀλλ' αἱ ἰδέαι δὲν ζοῦν μετ' οὐδ' αὐτὰς εὐτελεῖς ἐπατεῖαι. Αἱ ἰδαί ἀνδρῶνται καὶ μεγαλύνονται μεθυσίας.

Τίποτε τὸ ἀπλούστερον διὰ μίαν Κυβέρνησιν, σεβομένην ἑαυτήν, νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος καὶ νὰ μᾶς ἀναγνώρισῃ τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἀπορρίπτουσα μετὰ βδελυγμίας, τὰς χονδροειδεῖς σοφιστείας τῶν «πριγκίπων» τῆς «Κρατοῦσης Ἐκκλησίας».

Οὐδεμία ὁμῶς Κυβέρνησις τὸ ἐπραγματοποίησε καίτοι ὅλοι οἱ πολιτικοὶ εἴτε ἐπισήμως

εἶτε ἀνεπισήμως ἀνεγνώρισαν ὡς ὀρθὴν καὶ δικαίαν τὴν θέσιν αὐτὴν !

Διατί ἔραγε ;.....

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δὲν υἱοθετοῦν τὴν δικαίαν αὐτὴν θέσιν καὶ δὲν πραγματοποιοῦν τὸ στοιχειώδες αὐτὸ ζήτημα τῆς Δικαιοσύνης, ἔχομεν πάντα λόγον πειραματισθέντες ἐπὶ τριάκοντα συνεχῆ ἔτη, νὰ εἰπώμεν ἀποφασιστικῶς « *Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν* ».

Ἐχομεν πολῦτιμα κεφάλαια· πρέπει νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμεν, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ μᾶς τὰ ὑποκλέπτουν. Καλοῦμεθα λοιπὸν νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν ἑσωτερικὴν συνοχήν, νὰ ἐφαρμόσωμεν σιδηρὰν καὶ χαλύβδινον πειθαρχίαν, νὰ σεισπειρωθῶμεν περὶ τὸν Ἡγέτην μας καὶ τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ., νὰ συγκροτήσωμεν Πονελλήνιον μέτωπον ἀγῶνος καὶ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ μέτρον τῆς ἀξίας μιᾶς ἰδέας εἶναι ἡ Θυσία καὶ ὁ Σταυρὸς...

Περιφρονήσατε λοιπὸν τοὺς πολιτικούς, ὅπως καὶ ἂν ὀνομάζωνται, ὅπου καὶ ἂν ἀνῆκουν, ὅ,τι καὶ ἂν ὑπόσχονται. Ἐχομεν δύναμιν ἡφαιστείου; διατί νὰ ὑπολογίζωμεν τοὺς ἀσπάλakas, ποὺ τρέχουν ἐπ' αὐτοῦ ;

Ἡ σελὶς τῶν νέων

Ο ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Πανταχοῦ διὰ δυσκολίας καὶ πόνων τοῖς ἀνθρώποις πέφυκεν τὰ χρήσιμα παραγίνεσθαι.

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

Στὴν ἐποχὴ μας δὲν ἔγινε μόνον ἡ ζωὴ τῶν ἡλικιωμένων ἀνθρώπων ζωὴ τραγικὴ. Ἡ ἀβεβαιότης καὶ ὁ ἀγὼν ποὺ συντρίβει ἡμέραν μετὰ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν μετὰ τὴν ὥραν τὴν ἀντοχὴν τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀγὼν αὐτὸς δὲν ἔχει ἀφίσει ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ οὔτε τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς;—τὴν νεότητά. Ὅποιος ἔχει παιδιὰ, ἢ ὅποιος δὲν ἔχασε ἀπὸ τὴν μνήμην του τὰς ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν καὶ τῶν ἐφηβικῶν του χρόνων ξέρει πολὺ καλὰ τί βασανιστικὸ καὶ τί μεγάλο εἶναι γιὰ τὴν νεολαία τὸ πρόβλημα τῆς ἐκλογῆς ἐπαγγέλματος, ἢ ὅπως λέγεται ἐπιστημονικῶς, τὸ πρόβλημα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ.

Ἐμπρὸς εἰς τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐρωτηματικὸ στέκουν βωβοὶ χιλιάδες νέοι καὶ ἀκνητοῦνται χρόνια καὶ χρόνια ἐνῶ οἱ μικρότεροι ποὺ μεγαλώνουν συνωθοῦνται στοὺς ἴδιους δρόμους ζητώντας καὶ αὐτοὶ μετὰ σπαρακτικὴ ἀμηχανία ποὺ φθάνει ἕως τὴν ἀπελπισία, μίαν ἀπάντησιν εἰς τὸ μεγάλο τους πρόβλημα. Τί ἐπάγγελμα νὰ ἐκλέξουν; Ποιὸ δρόμο νὰ ἀκολουθήσουν εἰς τὴν ζωὴν; Νὰ γίνουν ἐπιστήμονες; Ἐμποροὶ; Τεχνίτες; Ἐργάτες;

Οὔτε ὅμως ἀπαντήσεις λαμβάνουν ἀπὸ πουθενά, οὔτε εἰς λύσεις καταλήγουν, ἢ διότι αἱ λύσεις τῶν μεγάλων προσδοκιῶν ποὺ οἱ νέοι τρέφουν εἰς τὴν

ψυχὴν τοὺς χρειάζονται χορήματα—καὶ χορήματα πολλὰ—ἢ διότι αἱ δυνατόι λύσεις δὲν τοὺς ικανοποιοῦν ψυχικῶς.

Ὅλοι μας δὲ γνωρίζομεν ὅτι αἱ δυσκολίαι διὰ τὸν ἐπαγγελματικὸν προσανατολισμὸν τῶν νέων σήμερον πολλαπλασιάσθησαν, τὰ ἐμπόδια μεγάλωσαν, καὶ ἡ ζωὴ ἔγινε πιὸ σκληρὴ.

Τί θὰ γίνῃ ὁμως;

Πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ ἴδωμεν τὸ πρόβλημα εἰς τὴν οὐσίαν του. Τί ἐπιδιώκουμε μετὰ τὸν ἐπαγγελματικὸν προσανατολισμὸν; Ἄν πρόθεσίς μας εἶναι μόνον ἡ ικανοποίησις τῶν ὕλικῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, τότε στενεύομεν ἀφαντάστως τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ μεγαλειώδους φαινομένου ποὺ λέγεται ἀνθρωπίνη ζωὴ. Ἄν ὁμως αὐτὸς ἔχει σκοπὸν νὰ ικανοποιήσῃ καὶ ἄλλες ἐξ ἴσου μετὰ τὸ βιοπορισμὸ σημαντικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ ἐπιτελεσθῇ καὶ ἡ ψυχικὴ ικανοποίησις τοῦ νέου καὶ ἡ δημιουργικότης του ὑπὲρ τοῦ συνόλου νὰ αὐξηθῇ τότε δὲν θὰ εἶναι μοναδικὸ κριτήριον εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐπαγγέλματος ἡ ὕλικὴ ἀπόδοσις τοῦ τελευταίου. Πρέπει δηλ. εἰς τὸν ἐπαγγελματικὸν προσανατολισμὸν τοῦ νέου νὰ ἴδωμεν τὸ εὐρύτερον ἐκτείνον γεγονός ποὺ δὲν ἐπηρεάζει καὶ δὲν καθορίζει μόνον τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νέος καλεῖται νὰ δράσῃ, νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ ἀποδώσῃ.

Τὰς δυσκολίας ὁμως ποὺ ἀναφέραμεν ἀνωτέρω καὶ ποὺ εἶναι ἀπότοκοι τῶν γενικωτέρων κοινωνικῶν διαταραχῶν, ἔρχονται νὰ τὰς αὐξήσουν καὶ μερικαὶ ἄλλαι ποὺ αὐτὴν τὴν φορὰν τὰς δημιουργεῖ ὁ ἴδιος ὁ νέος καὶ οἱ ἀνθρώποι ποὺ προσπαθοῦν νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Ποῖαι εἶναι αὐταὶ; Πρῶτα - πρῶτα γίνεται ἀπὸ μέρους τῶν νέων καὶ πολλῶν ἡλικιωμένων ἀνθρώπων ἕνας ἀπαράδεκτος διαχωρισμὸς εἰς ἐπαγγέλματα τιμητικὰ ἢ ξεκούραστα, καὶ εἰς ἄλλα ὀλιγώτερον τιμητικὰ. Ἐνας τεχνίτης π.χ. θεωρεῖται «παρκαταμένος» ἀπὸ ἕναν καθηγητὴ. Καὶ ἐνῶ ὁ νέος διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τελευταίου δυνατόν νὰ μὴ αἰσθάνεται συγκίνησιν, τὸ περιβάλλον του τὸν ἀναγκάζει νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ εἰς βάρος καὶ τοῦ ἰδίου καὶ τῆς ἀποδόσεώς του.

Πρέπει ὁμως νὰ εἰπώμεν ὅτι αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς τῶν ἐπαγγελμάτων, εἰς ἐπαγγέλματα πληβεῖων καὶ πατρικίων, εἶναι καθ' ὅλοκληρον φανταστικὸς καὶ ὅτι ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ ὁ καθένας παράγει κοινωνικὰ ἀγαθὰ ἀλλὰ ἀπὸ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ τὴν κοσμοθεωρίαν ποὺ ἐνστερνίζεται. Ἐνας Δικηγόρος π.χ. δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι περισσότερον κοινωνικῶς χρήσιμος, περισσότερον ἠθικὸς καὶ χριστιανὸς ἀπὸ ἕναν τεχνίτη.

Δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν εἰς τὴν ἀπαράδεκτον ἀντίληψιν ὅτι ἕνας ποὺ δὲν θὰ τελειώσῃ τὸ Πανεπιστήμιον παίρνει ὀριστικὸν διαζύγιον μετὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ πνεύματος.

Ἐχομεν ὁμως καὶ ἄλλην μίαν παρακωλυτικὴν αἰτίαν διὰ τὸν φυσιολογικὸν προσανατολισμὸν τοῦ νέου εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ νεότης φέρει βῆντος τῆς ἑνα φανταστικὸν σχῆμα διὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωὴν

βλέπει τὰ πράγματα πίσω ἀπὸ τοὺς ἐγχρόνους φακοὺς τῆς αἰσιοδοξίας, ὥραϊα καὶ ἄνευ ἀτελειῶν, καὶ ἀκούει εἰς τὴν ζωὴν ἓνα τραγοῦδι πού πιστεύει οὐ τοπιστικῶς ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ αἰώνιος.

Ἔτσι οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐξομῇ καὶ νὰ καταγάγῃ θριάμβους.

Ὅταν ὁμως ἔρχεται εἰς πρώτην ἐπαφὴν μὲ τὴν σκληρὴ καὶ ἀδυσώπητη πραγματικότητά, ὅταν βλέπει τὰ ὄνειρά της νὰ σβήνουν ὡς καπνὸς εἰς τὸν πυρακτωμένον καλοκαιρινὸν οὐρανόν, τότε δειλιάζει, δπισθοχωρεῖ τρομαγμένος καὶ ἀπελπισμένος θεωρεῖ τὴν ζωὴν του καταδικασμένη εἰς μαρασμόν. Αὕτῃ δὲ ἡ παρεξήγησις δημιουργεῖ τόσο κακὸ, πού φθάνει ἕως τὸ ὁμαδικὸν σύμπλεγμα μειονεκτικότητος.

Περὶ τὸν νὰ χονίσωμεν ὅτι οἱ μεγάλοι, πού ἔχουν δοκιμασθῇ εἰς τὸ καμίνι τῆς ζωῆς χρόνια καὶ χρόνια καὶ ἔχουν ἐμπειρίαν τῶν δυσκολιῶν της—τῶν δυσκολιῶν ὁμως πού συγκροτοῦν καὶ τὸ μεγαλεῖον της καὶ κάνουν τὸν ἀγῶνα δι' αὐτὴν ἐποποιεῖαν—ἔχουν χρέος νὰ ἀπαλλάξουν τοὺς νέους ἀνθρώπους μὲ τὰ μεγάλα ὄνειρα ἀπὸ ὅλο ἐκεῖνο τὸ φορτίον τῶν οὐτοπιστικῶν ἰδεῶν πού ἡ διάψευσις του τοὺς κλονίζει.

Τὸ χρέος ὁμως τῶν «φθασμένων» καὶ τῶν ὀρίμων ἀπέναντι στὴν νεολαία πού ζητεῖ τὸν ἐπαγγελματικὸν της προσανατολισμόν εἶναι εὐρύτερο. Εἴπαμε ὅτι αὐτοὶ πρώτοι θὰ πρέπει νὰ φονεύσουν τὸν θρόνον ὅτι τὰ ἐπαγγέλματα διαχωρίζονται εἰς πρώτης καὶ δευτέρας ποιότητος.

Μοναδικὰ κριτήρια δι' αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κλίσις τοῦ νέου, ἡ ψυχικὴ ἱκανοποίησις πού αἰσθάνεται δι' αὐτό, καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀποδοτικότης του εἰς τὴν περιοχὴν πού ἐπύχθη. Ἡ φροντίς τοῦ βιοπορισμοῦ δὲν καλύπτει ὅλον τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ ὑπάρχῃ εὐρύτερα προοπτικὴ δημιουργίας.

Ἄλλο χρέος τῶν ἀνθρώπων τῆς ὥριμου γενεᾶς εἶναι νὰ ἐμπνεύσουν νὰ ἐμψυχήσουν καὶ νὰ χαλκεύσουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νέου τὸ χριστιανικὸ ἐκείνο ἥθος πού κάνει τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸ νὰ βλέπῃ εἰς τὴν ζωὴν ἓνα σκοπὸ καὶ ἓνα προσορτισμό. Καὶ ὅταν λέμε φυσικὰ σκοπὸ δὲν ἐννοοῦμε τὸν βιοπορισμὸ μὲ τὴν στενωτέρα ἔννοια ἀλλὰ τὴν ἐξυψωτικὴ ἐκείνη δύναμις πού κάνει τὸ ἄτομο παράγοντα κοινωνικῆς ἀνάπτυξης καὶ ἡθικῆς τελειώσεως. Ἐφ'ὅσον σμένος ὁ νέος μὲ τὸ χριστιανικὸ ἥθος, τὴν αἰσιοδοξία (ἔχῃ τὴν ἀνεδαφικὴν πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπουσία ἐσωτερικοῦ προβληματισμοῦ) καὶ τὴν ἐγκρατείαν, θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀποκτήσῃ μίαν ὁρατικότητα εἰς βάθος, νὰ ἴδῃ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα ὡς ἰσοδύναμα εἰς τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐκλέξῃ ἀνεπηρέαστος.

Ὅταν μὲ τὴν καθοδήγησιν τῶν μεγάλων οἱ νέοι ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ ἀσφυκτικὸν βάρος τῶν ἀντιλήψεων πού ταυτίζουν τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξία, ἢ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν μόρφωσις, ὅταν κυττάξουν τὴν ζωὴν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην πού παρέχει ὁ χριστιανισμός, καὶ πιστεύουν σ' ἓνα ἀγαθὸ τέλος, τότε τὸ μεγάλο αὐτὸ ζήτημα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ τῶν νέων ἀπλοποιεῖται καὶ παίρνει τὴν σωστὴν του θέσιν.

Μὲ τέτοια κριτήρια ὁ νέος σημαδεύει ἀποφασιστικὰ τὸ στόχο τῆς ζωῆς του, ἐκλέγει τὸ ἐπάγγελμα πού τὸν ἐκφράζει ψυχικῶς καὶ κάνει πρὸ πλουσία τὴν προσφορά του στὴν κοινωνία.

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΟΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Τέταρτον, ἡ ὡς εἴρηται εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησις, δέχεται, ὅτι, «ἐν τῷ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1923 προμνησθέντι καταστατικῷ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εὑθύνται αἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 10, 27, 28, 29, 33, 45 καὶ 52 διατάξεις ἀναγόμεναι ἀπασαί εἰς τὰ ἐσωτερικὰ καθήκοντα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἅτινα αὕτη ἐνεργεῖ ἀνεξαρτήτως τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, καὶ ἅτινα κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐκφράσεως αὐτῶν συναγομένην σαφῇ ἔννοίαν συνοψίζονται εἰς τὰ ἀκόλουθα: α') Ἡ περὶ δογματικῶν πίστεως καὶ ὁρθῆς διδασκαλίας, β') Αἱ διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν θείαν λατρείαν κατὰ τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κεκανονισμένα, γ') Ἡ ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων ἐκάστης τάξεως τοῦ κλήρου καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν θερησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν χρεῶν τῶν, ὀριζομένων ὑπὸ τῶν δογμάτων καὶ δογματικῶν βιβλίων, δ') Ἡ ἐσωτερικὴ διοργάνωσις καὶ διοικήσεις τῆς Ἐκκλησίας συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ε') Ἡ ἐκδοσις διατάξεων, ἀναγομένων εἰς ἅπασαν τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, ἐπὶ ζητημάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρίας, στ') Ἡ ἀσκῆσις ἐλέγχου ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν ἀρχιερέων καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, ζ') Ἡ ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῶν εἰς τὸ καταστατικὸν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνες [ἀναγραφόμενων ποινῶν, α') Ἡ ἐποπτεία καὶ ἡ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ τῶν ἱερῶν μονῶν, β) ἐποπτεία καὶ ἡ ἐπαγρύπνησις περὶ τε τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν πάσης ἱεροτελεστίας, ὡς καὶ περὶ τὴν εὐκοσμίαν καὶ εὐσχήμονα διεξαγωγὴν τῶν ἱερῶν τελετῶν, καὶ ἡ ἐν γένει μέριμνα περὶ ὅλων τῶν εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἀναγομένων. Τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς καθήκοντα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς πρὸς τε τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν καὶ τοὺς ἐν τῇ Μητροπόλει αὐτοῦ ἱεροὺς ναοὺς καὶ ἱερὰς μονὰς καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀσκουμένους μοναχοὺς ἔχει, κατὰ τὰς προμνησθείσας διατάξεις τῶν ἀρθρ. 27 καὶ 29 τοῦ καταστατικοῦ καὶ τοὺς σχετικοὺς ἱεροὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνες, καὶ ἕκαστος ἀρχιερεὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κληρωθείσης αὐτῷ ἐπισκοπῆς, εἰς ὃν, ὡς ἀποτελοῦντα τὴν ἄνωτέραν ἐκκλησιαστικὴν καὶ πνευματικὴν ἀρχὴν ἐντὸς αὐτῆς, ὑπάγονται ἅπαντες οἱ κληρικοὶ οἰασθῆποτε τάξεως καὶ βαθμοῦ, καὶ τὸν ὅποιον ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωρίζωσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἐκτελῶσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραγγελίας καὶ διαταγὰς του, ὥστε ἐντὸς τῶν ναῶν μία καὶ μὲν ἡ ἐ-

ξουσία ἀνεγνωρισμένη ὑπάρχει, ἡ τῶν ἐπισκόπων καὶ δι' αὐτῶν ἡ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου».

Ἡ εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησις ἐπικαλεῖται ἀπάστας ἀνωτέρω μνημονευόμενας διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αἵτινες καθορίζουσι τὰ καθήκοντα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐκάστου ἀρχιερέως, ὡς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τῆς κληρωθείσης αὐτῷ ἐπισκοπῆς, διὰ τὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκδοχὴν, ὅχι μόνον ὅτι ταῦτα τὰ καθήκοντα ἐνεργοῦνται ἀνεξαρτήτως τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐπιβάλλουσιν εἰς ἅπαντας ὑπακοήν, χωρὶς ὅμως τὰ καθορίξῃ συγχρόνως, ἂν ἡ ὑπακοὴ αὕτη ἐπιβάλλεται καὶ ὀφείλεται εἰς ἣν περὶ τῶν ὑπάρχει παράβασις τῶν καθηκόντων τούτων ἐκ μέρους καὶ ὑπαιτιότητι τῶν ὑποχρεῶν, Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἀρχιερέως, οὔτε καὶ ποῖος θ' ἀσκήσῃ τὸν ἔλεγχον τούτον διὰ τὴν τυχόν παράβασιν.

Διὰ τὰ κατανοητῇ ὁμως τοῦτο πληρέστερον, εἶναι ἀνάγκη νὰ παρατεθῶσιν, ὅσα ἐπιτάσσουσιν αἱ ἄνω μνημονευόμεναι διατάξεις, ὡς καὶ ἄλλαι τοιαῦται, παραλείφθεισαι. Τὸ συνοπτικῶς ἐπικαλούμενον ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησεως ἄρθρον 10 τοῦ καταστατικοῦ Νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει οὕτω κατὰ τὰ ἐπικαλούμενα σημεία: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκδίδει διατάξεις ἀναφερομένας εἰς ἅσας τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ ζητημάτων τῆς πίστεως, τῆς λατρείας, τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, τῆς διοργανώσεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τοὺς ἱερῶς κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Εἰδικώτερον δὲ διατηρεῖ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Ἐκ τῶν παρατιθεμένων τοιούτων διατάξεων προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὑπακοὴ εἰς τὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας ἐκδίδουσιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ὁ κατὰ Μητρόπολιν ἀρχιερεὺς, ὀφείλεται μόνον εἰς ἣν περὶ τῶν ἐξέδωσαν οὗτοι ταύτας συμφώνως πρὸς τοὺς ἱερῶς κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Καθ' ὅσον, ἂν ἐξέδωσαν αὐτὰς κατὰ παράβασιν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, ὅχι μόνον δὲν ὀφείλεται ὑπακοή, ἀλλὰ τοῦναντίον πρέπει ν' ἀσκηθῇ κατ' αὐτῶν δίωξις συμφώνως τοῖς ἄρθροις 496 καὶ 498 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ὁποίων τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν τὸ πολὺ δύο ἐτῶν, ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ κλήρου εἰς ποιμαντικὰς ὁδηγίας μέμφονται καθ' οἷον ὅποτε τρόπον νόμους, ἢ ἄλλας κυβερνητικὰς πράξεις, ἢ αὐτὴν τὴν κυβερνήσιν, ἥτις ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς ἕκαστον τῶν ἐκ τοῦ κλήρου, καὶ ὅταν ἐναντίον τῶν καθιεστώτων ὁρισμῶν δημοσιεύσιν διατάγματα, ἄνευ τῆς βασιλικῆς συνευδοκίσεως, ἢ, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς κυβερνήσεως, ἐκδίδουσιν διατάξεις, ὑπερβαίνοντες ἐπιτήδες τὴν ἀρμοδιότητά των.

Ἡ ὁρθότης τῆς ἀπόψεως ταύτης, περὶ μὴ ὑπακοῆς εἰς διατάξεις ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἐκδιδομένης κατὰ παράβασιν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν

νόμων τοῦ Κράτους, καὶ συνεπῶς καθ' ὑπερβάσιν τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων αὐτῆς, προκύπτει καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 73 τοῦ ἐπικαλούμενου ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου γνωμοδότησεως καταστατικοῦ νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἣν «ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, καθ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῶν ἐαυτῆς καθηκόντων, δικαιούται νὰ ἀξιῶσιν τὴν προστασίαν καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς. Καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἅπασαι αἱ ἐν τῷ Κράτει ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται, ὡς αἰεὶ ἀποδείχθη ὅτι προσεβλήθησαν τὰ δικαιώματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, νὰ προστατεύωσιν αὐτὴν καὶ νὰ ὑποστηρίξωσιν αὐτὴν κατ' αἵτησίν της».

Ἐξ ὧν τούτων συνάγεται προφανῶς καὶ ἀναμφισβητήτως, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἕκαστος ἀρχιερεὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κληρωθείσης αὐτῷ ἐπισκοπῆς, ὡς ἀποτελῶν τὴν ἀνωτέραν ἐκκλησιαστικὴν καὶ πνευματικὴν ἀρχὴν ἐντὸς αὐτῆς, ὑποχρεοῦνται νὰ ἐνεργῶσι τὰ ἀνατεθειμένα αὐτοῖς καθήκοντα συμφώνως πρὸς τοὺς ἱερῶς κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους οὐχὶ ἀνεξελέγκτως ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ὡς ἐσφαλμένως δέχεται νὰ ὑποστηρίξῃται ὑπὸ τῆς ἄνω γνωμοδότησεως διὰ τῆς φράσεως «ἀνεξαρτήτως τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς», ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς πολιτείας, καθ' ὅσον ἄλλως καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὑπόκεινται οὗτοι εἰς τὰς ὑπὸ τῶν νόμων προβλεπομένας κυρώσεις διὰ πᾶσαν κατὰ παράβασιν ἐνέργειάν των.

ΤΕΛΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἡ Χριστιανικὴ ἀδελφότης τῶν εὐγενικῶν μας κυριῶν καὶ δεσποινίδων διοργάνωσε δύο θαυμασίας τελετὰς εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ. Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν ἔλαβε χώραν εἰς τὸ φιλόξενο σπιτικὸ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Παπαγιαννοπούλου, ἐνώπιον ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων, ἐν οἷς διεκρίναμεν καὶ τὸν ἄλλοτε ὑπουργὸν κ. Ροζάκη. Ὁ σεπτὸς Ἡγέτης μας Ἀγιος π. Φλωρίνης, δι' ὀλίγων, ἀλλ' ἐμπνευσμένων λόγων, ἀνέπτυξε τὸ ἰδανικὸν τῆς κατὰ Θεὸν εὐτυχίας, ὅπερ ἠυχήθη εἰς πάντας τοὺς παρευρεθέντας ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς ἀποστολῆς μας, ὡς ἀγωνιστῶν τῆς πολεμουμένης Ὁρθοδοξίας καὶ συνέστησε ζῆλον καὶ ἀγρυπνιον προσπάθειαν. Μετὰ ταῦτα ἤγειρε πρόποσιν ὁ κ. Ροζάκης, ὅστις ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὸν Ἅγιον πρόεδρον καὶ τὸ Ἱερὸν ἡμῶν ἄγωνα, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν λύπην του, διότι ἡ κοινωνία δὲν μᾶς ἀποδίδει τὸν ὀφειλόμενον σεβασμόν. Εἰς τὸ πρόσωπόν του οἱ παριστάμενοι διέκριναν ἕνα εἰλικρινὴ φίλον τῆς κινήσεώς μας, ἀλλὰ καὶ ἕνα θερμὸν συνήγορον τοῦ ἀπαρραγὰτος δικαιώματος τῆς Ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡ τελετὴ ἐγένετο μεγαλοπρεπείᾳ. Ἐξετελέσθη ἕνα πλούσιον πρόγραμμα ἀπὸ τὰς μαθητηρίας τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων ὁρατὰ ἄσματα, κατανυκτικοὶ ὕμνοι, εὐλαβεῖς ἀπαγγελίαι καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἡ ἐμπνευσμένη ὁμιλία τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Ἱεράρχου διήγειρε αἰσθήματα ἐνθου-

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Διάτορος καὶ μέχρι τοῦ Θρόνου τοῦ Κτίστου καὶ Δημιουργοῦ ὑφύεται σήμερον μιᾶ φωνῇ ὁ ὕμνος τῆς Μιᾶς Ἀγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας «Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Ἰορδάνῃ ἤλθε βαπτισθῆναι, σήμερον ἀγιάζεται τῶν ὑδάτων ἡ φύσις, σήμερον ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, *σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ*. Σήμερον, ἀπὸ αἰώνων, (ἀπὸ τοῦ 325 μ. Χ.) ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία συνεορτάζει μετὰ τοῦ Ἰορδάνου τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Θεανθρώπου. Ἀλλ' ὁ πεσὼν ἐωσφόρος· φθονήσας τὴν ἐνότητα τῆς πίστεώς μας ἐνέσπειρε τὴν διχόνοιαν καὶ ἐπέτυχε τὴν διαίρεσιν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος ἀπὸ τοῦ 1924. Ὁ χρόνος, ἡ δὴθεν ἀκρ βεῖα τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίωνσωμάτων, ἤγειρε σφοδρὸν πόλεμον κατὰ τοῦ μέχρι τότε ὁμονοούντος χριστιανικοῦ πληρώματος καὶ καθὼς αὐτὸς μισεῖ τὸν Θεόν, ἐπέτυχε καὶ ἀδιάλλακτον μῖσος μεταξὺ τῶν χριστιανῶν.

Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀποστασίας, ἔσχε —δυστυχῶς— ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἥτις φοβηθεῖσα μήπως καθυστερημένη ὀνομασθῇ ἐναντι τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πάπα τῆς Ρώμης, παρέσυρεν εἰς τὴν ἀποστασίαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πατριαρχείου Κων)λεως, τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τὴν τῆς Ρουμανίας. Οὕτω παρατηρεῖται ἔκτοτε νὰ ἐορτάζωσι 4 μόνον Ἐκκλησίαι μετὰ τὸ Νέον Γρηγοριανὸν ἐορτολόγιον, τὸ ἀποκληθῆν «παγκόσμιον σκάνδαλον» καὶ (14) μετὰ τὸ Ἰουλιανόν.

Σήμερον, λοιπόν, τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ. Εἶναι λόγοι τῆς ἀναγινωσκομένης ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ἡ τοῦ ἐπισκόπου κατὰ τὸν ἁγιασμόν εὐχῆς. Πολλοὶ ἀκούουσι τοὺς λόγους τούτους καὶ ὄλγοι κατανοοῦσι τὸ βάθος τῆς ἐννοίας τῶν. «Τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ». Τὰ ἄνω, τούτέστιν ὁ Κύριος τοῦ Παντός, ἡ Θεοτόκος, αἱ ἀσώματοι Δυνάμεις καὶ σύμπας ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τῶν Δι-καίων, τῶν μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν μετὰ τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων συνεορτάζουσι, μίαν δηλονότι ἐορτὴν μετὰ τοῦ ἐπιγείου κόσμου ἄγουσι καὶ συνομιλοῦσι μετ' αὐτοῦ.

σιασμοῦ μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων.

Δυνάμεθα νὰ καυχώμεθα διὰ τὰς ομάδας τοῦ Κατηχητικοῦ τῶν θηλέων καὶ τὴν ἀδελφότητα Κυριῶν ἡ δρᾶσις τῶν εἶναι πλοῦσι καὶ ἐπωφελῆς διὰ τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα.

Εὐχαριστοῦμεν τὰς ἐκλεκτὰς οἰκογενεῖας τῶν κ.κ. Ἀλογῶν ἐν Πειραιεὶ καὶ Παπαγιαννοπούλου ἐν Ἀθήναις, διὰ τὴν προσφορὰν τῶν φιλοξένων οἰκῶν τῶν καὶ εὐχόμεθα ὁ νέος χρόνος, τοῦ ὁποῦ ἡ ἔλευσις τόσοσιν σεμνοπρεπῶς ἐχαρετίσθη, νὰ εἶναι ἔτος θριάμβου τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μαχητικοῦ ζήλου.

Πρὸ 13 ὧρας, μιᾶ μειονότης χριστιανῶν, τὸν νεωτερισμὸν τῆς Δυτικῆς —αἱρετικῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθήσασα, ἐκραύγασε «σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει, σήμερον ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω...» καὶ προβάλλει εὐλόγως τὸ ἀδυσώπητον ἐρώτημα: Συνεώρτασαν τὰ ἐπουράνια πρὸ 13 ἡμερῶν μετὰ τῶν (4) Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἠκολούθησαν τὸ Νέον ἡμερολόγιον, ἡ συνεορτάζουσι σήμερον μετὰ τῶν 14 Ἐκκλησιῶν, ἡτοι τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων, (ὁ Ἰορδάνης), τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ὅρους Σινᾶ, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῆς Σερβίας, Βουλγαρίας, Ρωσίας, Γεωργίας, Τσεχοσλοβακίας, Πολωνίας, Λιθουανίας, Λεττονίας, Ἑσθονίας καὶ Φινλανδίας, αἵτινες τηροῦσι τὸ Ἰουλιανόν; Ἐὰν συνεώρτασαν μετὰ τὸ Νέον, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπλανήθη ἐπὶ 17 αἰῶνας καὶ τὸ 1924 εἶρε τὴν ἀλήθειαν. Ἐπλανήθησαν συνεπῶς—μὴ γένοιτο!—τὰ στόματα τοῦ Λόγου, οἱ Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἐπλανήθη ὁ Θεὸς (ὦ τῆς βλασφημίας!!) οὕτω φωτίσας τοὺς Ἁγίους τοῦ! Ἄν, ὅμως, συνεορτάζουσι σήμερον μετὰ τῶν 14 Ἐκκλησιῶν, ἀναμφιβόλως, οἱ ἀκολουθήσαντες τὸ Νέον εὐρίσκονται ἔξω τῆς ἀληθείας, ὡς ἀταξίαν ἐμποιοῦντες. Ὁ δὲ Παῦλος βροντοφωνεῖ «Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω» καὶ ἄλλαχοῦ «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις».

Μέγα συνεπῶς τὸ ἀμάρτημα τοῦ σχίσματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει, ὅτι «οὔτε αἷμα μαρτυρίου δέν δύναται ν' ἀποπλύνῃ τὸν σχίζοντα τὴν Ἐκκλησίαν». Δηλαδή, οἱ γενόμενοι ἀφορμὴ τοῦ σχίσματος καὶ ἐὰν ἀκόμη μαρτυρήσωσι καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐκχύσωσι διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οὐδὲ τὸ μαρτύριον τοῦτο εἶναι ἱκανὸν ν' ἀποπλύνῃ τὸ ἐκ τοῦ σχίσματος ἀμάρτημα.

Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι εἰσηγητὴς τοῦ θέματος τῆς ἀνατροπῆς τοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὸ 1924 ἐν τῷ Ἀντορθόδοξῳ συνεδρίῳ τῆς Κων)πόλεως, ἦτο ὁ νῦν Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος περὶ τοῦ ὁποῦ ἡ δίκη τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν συνετάραξε τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ὅστις εἰλικρινῶς λυπεῖται, ἐνῶ χαίρουσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ διὰ τὸ κατάντημα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅποιος θόρυβος θὰ ἡγεῖρετο ἐὰν ἀντὶ τοῦ Μυτιλήνης ἐπρόκειτο περὶ Παλαιοῦ ἡμερολογίου ἱερωμένου!!

Ἐκθύμιος Γ. Τριανταφύλλου

Ἀξιωματικὸς Χωρ)κῆς ἐ.ἀ.

Ὑπεύθυνος Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης
Σολωμοῦ 25 — Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθῆναι

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Τὸ σχόλιον ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον 197 μὲ τὸν τίτλον «*Ρεαλισμὸς καὶ Πλοῖς*» καὶ ποὺ ἀπετέλει μίαν γενικὴν θέσιν ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνη ὁ καθείς μας ἀπέναντι εἰς τὴν ἀφελῇ ἀντίληψιν ποὺ χαρακτηρίζει ὠρισμένους, τὴν ἀντίληψιν δηλ. ὅτι οἱ ἐπαγγελματίαι πολιτικοὶ ἡμποροῦν καὶ θέλουν νὰ ἀποκαταστήσουν τὰ θεμελιακῶς ἀνατραπέντα ἐκκλησιαστικὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος, τὸ σχόλιον λέγομεν αὐτὸ φαίνεται ὅτι δὲν ἱκανοποιήσε ἀπολύτως τοὺς ἀδελφούς τοῦ παραρτήματος Ναούσης (ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὁποίων καὶ ἐγράφη), πράγμα ποὺ συνάγεται ἀπὸ τὴν παράκλησιν ποὺ μᾶς ὑποβάλλουν διὰ νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ κατωτέρω συμπληρωματικῶς. Μιὰ καὶ ἦλθεν ὁ λόγος ὅμως πρέπει νὰ ἐπαναλάβωμε τὰ ἐξῆς: 1) ὅτι ἡ βαθιὰ καιροσκοπικὴ Πολιτικὴ ὅπως τοῦλάχιστον διεμορφώθη τοὺς τελευταίους καιροὺς ἐνεργεῖ πάντοτε χρησιμοθηρικῶς καὶ ὠφελιστικῶς. 2) ὅτι μεμονωμέναι ἐξαιρέσεις ἡθικῶν πολιτικῶν φημώνονται καὶ ἐξουδετεροῦνται ἀπὸ τὸ ὁργανωμένον κακόν. 3) ὅτι ἡ μέχρι σήμερον διαγωγὴ τῶν ἀπέναντι τῆς διασπασθείσης Ἐκκλησίας (διαγωγὴ καιροσκοπικῶν ἐλιγμῶν) προδικάζει καὶ τὴν μελλοντικὴν στάσιν τῶν. καὶ 4) ὅτι ποτὲ δὲν ἀνατίθεται ὁ ρόλος τῶν σταυροφόρων τῆς ἀρετῆς εἰς ληστές. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Πολιτικὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔχουν διαμετρικῶς ἀντίθετον θέσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν σύστασιν τῶν καὶ ὡς πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ ὡς πρὸς τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦν. Οἱ καλαιοημερολογῖται δὲν ἡμποροῦν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται πᾶς νὰ τρέφονται μὲ αὐταπάτας οὔτε νὰ ἀγνοοῦν τὸ βᾶθρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀπορρέωσιν ἡ ἐνότης, ἡ ὁρθότης τοῦ φρονήματος καὶ ἡ ἡθικὴ ἀποτοξίνωσις. Τὴν ἰὴν ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω θέσεις ἀναπτύσσει τὸ σημερινὸν κύριον ἄρθρον τοῦ περιοδικοῦ ὅπου καὶ παρατέμνομεν.

Καὶ τώρα ἰδοὺ τί συμπληρωματικῶς μᾶς γράφουν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ παραρτήματος Ναούσης,

«Ἡ ζωὴ εἶναι ἀγὼν καὶ τὸ ζῆν σημαίνει ἀγωνίζεσθαι· ἀλλ' εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον δειλὸς εἶναι ὅστις καταβάλλεται. Μὴ δειλιάσωμεν λοιπὸν ἐκ τῆς περιστοιχιζούσης ἡμᾶς κακοηθείας καὶ μὴ ἀποσυρόμεθα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὥς πέσωμεν μᾶλλον θύματα ἡμεῖς τῆς ἀνθρωπίνης κακίας, διότι ἴσως αἱ πολλαὶ αὐταὶ θυσίαι ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας στηρίξωσιν αὐτὴν ὥς ἄλλοτε οἱ ὑπὲρ πίστεως μαρτυρήσαντες ἐστήριζαν τὸν Χριστιανισμόν. Ὅθεν ἅς παρατρύνωμεν ἡμεῖς τοὺς ἀντιπάλους μας καὶ ὅλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας, ὅλων τῶν Παραρτημάτων καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὅσον καὶ τὰ τέκνα μας, οὐχὶ εἰς εὐζωΐαν, ἀλλὰ εἰς βίον ἐνάρετον· ὅσον ἐναγώνιος καὶ ἄν εἶναι ὁ βίος οὗτος, θέλομεν ἔχει τοῦλάχιστον τὴν συνειδήσιν μας ἥσυχον ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τὸ καθήκον μας ὑπὲρ προτιμότερον καὶ εὐζωΐας καὶ δόξης καὶ τιμῶν».

Ἀπὸ τὸ Πάνθεον τῶν Ἀγίων

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΗΣ ΝΗΤΡΙΑΣ

Ὅλαι αἱ μορφαὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἀγῶνος συγκινοῦν καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν τῶν πιστῶν. Θαυμάζει κανεὶς τὴν νεαρὰν Παρθένον, ἥτις μὲ ἀρενωπὸν φρόνημα ἀντιμετωπίζει ὅλα τὰ φοικτὰ μαρτύρια τῶν εἰδωλολατρῶν· ἐκπλήσεται πρὸ τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν παλαισμάτων τῶν ἀθλητῶν τῆς περιόδου τῆς Νερωνείου καὶ Διοκλητιανείου θυέλλης· ἀλλὰ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ μὴ ἀποκαλυφθῇ πρὸ τῶν φιλερμημῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἵτινες ἐγκατέλιπον τὰς ἀνέσεις τῶν πόλεων καὶ ἐκουσίως ἀπεδύθησαν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν ποικίλων στερήσεων καὶ κακουχιῶν χάριν τοῦ Γλυκυτάτου Ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος.

Μία τοιαύτη μορφή ὑπῆρξε καὶ ὁ ἐξ Αἰγύπτου Μέγας Ἀντώνιος. Ἀνῆκε εἰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις, υἱὸς εὐπόρου καὶ εὐυπολήπτου οἰκογενείας.

Τὴν ψυχὴν του ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαφθείρουν οὔτε ὁ ρέων πλοῦτος, οὔτε αἱ ἀνέσεις καὶ τὰ μεγαλεῖα τῆς ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως, οὔτε ὁ ἐξ ὅλων αὐτῶν προερχόμενος ἐγωϊσμός. Ἡ ψυχὴ του ἀπλῆ καὶ μακαρία ἀνεζήτει τὸ ἀκρωτὶ ἐφετὸν καὶ τὴν ἀνωτέραν ἡδονήν. Ἦτο ἡ διψῶσα ἐλαφός, ἥτις ἐπλανᾶτο εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν πόλεων ἐμποδοῦσα τὰς «πηγὰς τῶν ὑδάτων» τῆς ἀστειεύτου καὶ Ἀγίας Ζωῆς.

Μίαν ἡμέρην ἡ Θεία Πρόνοια κατηύθυνε τὰ βήματά του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο ἄλλωστε ἦτο μία εὐσεβὴς συνήθεια κληροδοτηθεῖσα εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὴν οἰκογενεαίαν του.

Ἀκροῦται μὲ εὐλάβειαν τὴν θείαν Λειτουργίαν. Ὁ ἱερεὺς ἀναγιγνώσκει τὸ Εὐαγγέλιον. Πύγῃ θείου ἔρωτος διατρέχουν τὰ ἀγνὰ μέλη τοῦ νεαροῦ ἀριστοκράτου τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἱερεὺς λέγει μὲ σταθερότητα, ποὺ ἀπηχεῖ εἰς τὰς βαθυτάτας περιοχὰς τῆς ψυχῆς του: «...εἰ θέλεις τέλειος εἶναι ὑπάγε πώλησόν σου τὰ υπάρχοντα, δὸς πτωχοῖς καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι...».

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἀνεμόχλευσαν τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Διὰ μίαν στιγμὴν αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τοῦ ὁμιλοῦντος, διὰ στόματος τοῦ ἱερέως, Κυρίου. Ναι αὐτὸς διατάσσει καὶ ὑποδεικνύει τὴν ὁδὸν τῆς τελειότητος εἰς: αὐτὸν «Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι».

Δεσμεύεται ἀπὸ τὴν Δεσποτικὴν ἀξίωσιν καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὸ θέλημα τοῦ καλοῦντος «Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι». Ἄνευ ἀναβολῆς συλλαμβάνει τὴν ἀπόφασιν. ὦ! Ναι ἀνεῦρε τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, ἀνεῦρε τὰς πλουσίας καὶ ἀστερευτούς πηγὰς τῶν ὑδάτων· τοῦ εἶναι τώρα ἀδύνατον νὰ συγκρατήσῃ τὴν φλογερὰν καὶ ἀκατανίκητον νοσταλγίαν νὰ δροσισθῇ ἀπὸ αὐτά. Σκύβαλα θεωρεῖ τὰ πάντα· πρὸ τῆς γλυκυτάτης φωνῆς τοῦ καλοῦντος ὠχριοῦν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ Θεὸς καὶ Οὐράνιος αὐτὸς ἔρως κατακαίει κάθε φιλοκοσμικὸν φρόνημα καὶ τὸν ἀναδεικνύει ὑπόπτερον ἀετόν, κατευθυνόμενον διὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν πτερυγισμῶν του πρὸς τὴν χώραν τοῦ φωτός.

Τὸ μεγαλύτερον κατόρθωμά του ὑπῆρξε ἡ ἐκου-

οἶα πτωχεῖα. Τὸ νὰ γεννηθῇ κανεὶς πτωχὸς καὶ νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τὴν πτωχείαν του, εἶναι βεβαίως κατὰ τὸ ἐπαινετόν. Συγκινεῖται κανεὶς ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου, ὅστις πρὸ τῶν πτωχῶν τοῦ πλουσίου ἱστάμενος προσεπάθει νὰ χορηγήσῃ ἀπὸ τὰ πίπτοντα ψυχία ἐκ τῆς τραπέζης. Εἶναι ὅμως πρᾶξις ἡρωϊκὴ, τὸ νὰ εἶναι κανεὶς πλούσιος καὶ νὰ θυσιάσῃ τὰ πολλὰ ἀγαθὰ του ἐκουσίως χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος: «δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα κατέχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

Καὶ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν ἡδυνήθη νὰ κατανικήσῃ καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ ὁ Ἐρημίτης τῆς Νητρίας.

Δὲν ἀπῆλθε λυπούμενος σφόδρα μόλις ἤκουσε τὴν ἀξίωσιν τοῦ Κυρίου: Ἀλλὰ διεμοίρασε τὰ ἀγαθὰ του εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰ δέσμὰ τῆς ὕλης ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἔρημον!

Καὶ τώρα τί ἔχουσιν νὰ εἰπουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ὑπερόχου καὶ ὑπερκοσμοῦ ἰδανικοῦ τῆς Μοναχικῆς πολιτείας;

Ἀγὼν καὶ Νίκη κατὰ τῆς σαρκός, ὅχι διότι ἡ σὰρξ συνιστᾷ τὸ «μὴ ὄν» τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ διότι ἡ περὶ αὐτὴν μέριμνα ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν Θεόν. Εἰς τὴν περιπτώσει αὐτὴν δὲν «τιμωρεῖται» ἡ σὰρξ, ἀλλ' «ὑποτάσσεται» εἰς τὸ πνεῦμα.

Ἀγὼν καὶ Νίκη κατὰ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν! Ἀγὼν καὶ Νίκη κατὰ τῶν κοσμικῶν φιλοδοξιῶν! Ἀγὼν καὶ Νίκη κατὰ τοῦ ἀθλοῦ ἐγωϊσμοῦ! Διαρκὴς προσπάθεια, ἀγρυπνὸς προσοχή, ἰσόβιος ἀγὼν καὶ μάχη ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τοῦ μοναχισμοῦ, ὅπως τὸ ἐνεσάρκωσε ὁ Μέγας τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἐνα σημεῖον ἀξίζει νὰ προσέξωμεν ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολοῦν δρᾶσιν τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Τὴν ἐκουσίαν πτωχείαν, τὴν ἐλευθέραν ἀποδόσμευσιν ἀπὸ τὴν φρικτὴν τυραννίαν τῆς ὕλης.

Αὐτὸ θὰ μᾶς φέρῃ πλησιέστερον τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ κερδίσωμεν τὰς ψυχὰς μας.

Ὁ Ἀγὼν τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου ἄς μᾶς ἐνισχύσῃ, ὥστε νὰ βαδίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἀνηφορικὸν μὲν, ἀλλ' ὠραῖον Γολγοθᾶν τῆς χριστιανικῆς τελειότητος.

Διορισμὸς Ἀρχιερατικοῦ Γραμματεῶς

Ὁ Σεπτὸς Ἡμῶν Ἡγέτης ἡδόκησεν νὰ διορίσῃ Ἀρχιερατικὸν Γραμματεῖα του, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Καλλιόπτην Γιαννακουλόπουλον, ἴσον κληρικὸν γεμᾶτον ζῆλον καὶ δραστηριότητα. Τὸ προσσωτικὸν τοῦ περιοδικοῦ καὶ τῶν γραφείων καὶ ὅλο τὸ πλῆρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας χαιρετίζει τὸν νέον Γραμματεῖα καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Ἄγιον Πρόεδρον διὰ τὸν ἐπιτυχὴ αὐτῶν διορισμόν.

Θάβρος Βουλευτοῦ

Ὁ Βουλευτὴς Κορινθίας κ. Γ. Παμπούκας κατέθεσε ἀναφορὰν τῶν Παλαιομερολογιτῶν Κορινθίων, ζητούντων τὴν ἐλευθέρειαν των. Συγχαίρομεν τὸν φίλον βουλευτὴν καὶ τὸν εὐχαριστοῦμεν θὰ εἴμεθα πάντοτε εὐγνώμονες. Ἐλπίζομεν νὰ μὴ ἀναστειλῇ τὸ θάβρος του ὅπερ πρέπει νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ ἄλλους συναδέλφους του.

Ἀπὸ τὰς «Θρησκευτικὰς Μελέτας» τοῦ Μαυροκορδάτου

Ἡ ΝΕΑΝΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκ τούτων γίνεται δῆλον, ὅτι σπουδαιότατον ἔστι διὰ τὴν νέαν κόρην νὰ ῥίπτῃ, ἐν ταῖς ὥραις τῆς μονώσεως καὶ μελέτης, τὰ νοσρὰ βλέμματά της ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως καὶ ἐπὶ τῶν μελλουσῶν περιστάσεων αὐτῆς. Ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὀπλισθῇ μὲ εὐτολμίαν ὅπως προῦπαντήσῃ τὴν εἰμαρμένην αὐτῆς ἀτρομήτως καὶ συνετῶς, νὰ παρασκευάσῃ δὲ ἑαυτὴν ἀξίαν καλλιτέρας τύχης καὶ ὅταν ἡ τύχη αὐτῇ δὲν εἴναι προωρισμένη αὐτῇ ἄς μάθῃ νὰ μὴ εἶναι ἐντελῶς δυστυχὴς καὶ ὅταν αἱ εὐχαὶ αὐτῆς δὲν μέλῳσι νὰ πραγματοποιηθῶσι, καὶ ὅταν αἱ περιστάσεις τοῦ βίου της διαψεύδωσι τὰς ἐλπίδας αὐτῆς.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ληφθῇ ἡ δέουσα πρόνοια προῖαίτατα. Ἡ τῆς καρδίας μόρφωσις δὲν εἶναι ἔργον ὀλίγων στιγμῶν, ἀπαιτεῖ καὶ χρόνον οὐ σμικρὸν καὶ προσπάθειαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, ἀπαιτεῖ σπουδαιότητα καὶ σύνεσιν, ἃς δὲν ἔχει τις προχειροῦς καὶ ἀπαρασκευάστως καθ' ἣν στιγμὴν χρήζει αὐτῶν. Ἡ νέα κόρη ὀφείλει ἐπομένως ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῆς χρόνων νὰ καταστήσῃ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς εὐδαιμονίαν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῶν ἐκτὸς περιστάσεων καὶ πραγμάτων ὀφείλει νὰ θεμελιώσῃ ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ της τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην, ἐὰν θέλῃ νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν ὡς σύζυγος, ὡς μήτηρ, ὡς οἰκοδόμοινα, ἢ ἐν τῇ μονώσει τοῦ ἀγάμου βίου.

Ἐν τῇ ἀνθούσῃ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας της περιουκλουταὶ ἡ νέα κόρη ὑπὸ κινδύνον, ἀφανῶν μὲν αὐτῇ, ἀλλὰ μεγίστην ἐχόντων ἐπιρροὴν ἐφ' ἅπαντα τὸν μέλλοντα αὐτῆς βίον. Ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης ἔχει χρεῖαν μεγάλων προσπαθειῶν, ἵνα ἐν μέσῳ πολλῶν ἐπαγωγῶν περιστάσεων καὶ ἀπατηλῶν παραδειγμάτων διαφυλάξῃ καρδίαν καθαρὰν καὶ νοῦν ἀδιάφθορον. Καὶ ὅμως ἄνευ τῶν δύο τούτων πλεονεκτημάτων τὸ μέλλον τῆς κόρης ἔσεται κατ' ἀνάγκην δυστυχές.

Ἡ ἀγνότης τῆς καρδίας, τὸ ὑψιστον τοῦτο ἀγαθὸν παντὸς ἀνθρώπου, ἔστιν ὁ λαμπρότερος κόσμος τῆς παρθένου. Αἱ αὐτῆς ἡ δυσμορφότερα καθίσταται ἀξιαγάπητος, ἐνῶ τὰ λαμπρότερα πλεονεκτήματα τοῦ σώματος πᾶν θέλγητρον ἀποβάλλουσιν, ὅταν ἡ ἐξωτερικὴ ὠραιότης ὑποκρύπτῃ καρδίαν ὑπὸ παθῶν, δυσκόλων τρόπων καὶ ἀνοικείων αἰσθημάτων διεφθαρμένην.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ Α. Σ. ἀγρυπνεῖ

Τὸ Α. Σ. ἀγωνίζεται μὲ ἀγρυπνίαν ζῆλον διὰ τὸ ζήτημά μας. Εὐρισκόμενοι πλησίον του παρεκκλινούμεν τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀκαταπονήτου προέδρου κ. Α. Κυριακοπούλου καὶ τῶν συνεργατῶν του. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἐνισχύῃ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοὺς ἀδελφούς μας εἰς τὸ ἐκτελεῖν ἔργον των. Εἴμεθα πάντοτε πλησίον των.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἐλευθέρα καὶ ζῶσα Ἐκκλησία!!

Βροντώδης καὶ πάλιν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀδουστίνου Καντιώτου εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν». Αὐτὴν τὴν φωνὴν διεξώρῳσε ἀριστοτεχνικώτατα τὸν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐπιτύχη αὕτη τὴν σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου της.

Ὁ χαρακτήρ αὐτὸς ἐπιστηριγμένος ἐπὶ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, ἐξεφράσθη μὲ τὰς δύο ἀγίας καὶ παντοδυνάμους λέξεις «Ἐλευθέρα καὶ ζῶσα».

Μόνον, ὅταν ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶναι ἐλευθέρα καὶ ζῶσα, θὰ δυνήθῃ νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τοῦ πολυμέρους καὶ ποικιλονόμου κακοῦ,

Μόνον ὅταν εἶναι τελείως ἀδέσμευτος καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὸ κράτος θὰ δύναται νὰ ἔχῃ ἰδίαν γνώμην καὶ νὰ ἐπιμενῇ ἐπ' αὐτῆς μόνον τότε θὰ δύναται νὰ ἐλέγχῃ μετὰ παρρησίας καὶ ἀποτελεσματικῶς τὰς ἐπισήμους καὶ ἀνεπισήμους ἐν τῷ κράτει παρεκτροπὰς.

Μόνον, ὅταν οἱ ἐπίσκοποι της δὲν ἀναρριχώνται ἐπὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου διὰ τῶν ἐπιστηριγμάτων τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς εὐνοίας τῶν ἀρμοδίων ὑπουργῶν, θὰ ἀποκτήσουν τὴν δύναμιν τοῦ Ἀμβροσίου Μεδιολάνων.

Μόνον ὅταν καθιερωθῇ ὡς τρόπος ἀναδείξεως εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, ἡ ὑποδειγματικὴ ἐκλογή τῶν ἐπὶ διακόνων (πράξεις κεφ. Στ') θὰ ἀποκτήσῃ ἡ ἐκκλησία «ἀνδρας» ἐκ τοῦ πληρώματος «μαρτυρουμένους», «πλήρεις πνεύματος Ἁγίου καὶ Σοφίας».

Μόνον ὅταν ἡ ζωὴ τῶν ποιμενόντων καταστῇ ἀποστολικὴ καὶ ἡ δράσις τῆς ἐκκλησίας προσλάβῃ τὴν μορφήν διαρκοῦς μάχης, θὰ δυνήθῃ νὰ ἐπιδράσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἐλευθέρα καὶ ζῶσα Ἐκκλησία!

Ἰδανικὸν ὄλιγον ἀγωνιστῶν καὶ τρομακτικὸς ἐφιάλτης πλήθους παρασίτων! Μὲ ὅλην τὴν μετριοφροσύνην καὶ τὴν συναισθησὶν τῶν ἀδυναμιῶν μας δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι πλησιάζομεν τὰ ὅρια τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ζώσης Ἐκκλησίας. Διωμοὶ ἐκ μέρους τῶν κρατούντων, περιφρόνησις ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας, καὶ ἀρισμένα ἄλλα στοιχεῖα, ἐνισχύουν τὴν σκέψιν μας αὐτὴν ἀλλὰ πρὸ παντὸς μᾶς προτρέπουν νὰ συνεχίσωμεν τὴν προσπάθειάν μας.

Πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας προδρόμους διὰ τὴν σύστασιν Ἐλευθερίας καὶ Ζώσης Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἀγῶνος μας, ἀλλὰ καὶ τὰ συντηρητικὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσουν τὸν θεμέλιον λίθον εἰς τὸ οἰκοδόμημα αὐτό.

Ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ., Ἑλλάδος λαμπρυνομένη διὰ τῶν διωγμῶν καὶ ἐνισχύουσα τὴν αὐστηροτήτά της εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῆς καὶ τὸν ἐλεγχόντης βραδέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς θὰ ἐβελιχθῇ εἰς τὴν πραγματικοποίησιν τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου, τὴν ἔλευσιν καὶ ζῶσαν Ἐκκλησίαν.

Αὕτη εἶναι ἡ μοῖρα μας καὶ δὲν θὰ τὴν ἀρνηθώμεν.

Νεκρολογία

Τὴν 25(12)64 ἀπεδήμησε εἰς Κύριον ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς Κων)νος Ε. Καραντωνίας εἰς Φύλλα Χαλκίδος. Οὗτος κατέλειπε τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν δοξαδοξίαν.

Ὁ υἱὸς του κατέθεσε 100 δρχ. ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσῃ.

Κατάπτωσις καὶ ἀδυναμία.

Ὅλοι, ὅσοι πονοῦν τὴν ἐκκλησίαν παρηκολούθησαν μὲ σφίζουσιν ἀγωνίαν τὴν ἀντιδικίαν Μητροπολίτου καὶ Δημάρχου Μυτιλήνης.

Δὲν ὑπείσχεσθε εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ἀντιδικίας, οὔτε λαμβάνομεν θέσιν πλησίον ἐνὸς ἐκ τῶν ἀντιδίκων. Ἀπ' ἐναντίας λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ σχῆμα τοῦ ἐπισκόπου καὶ τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ Διαβόλου νὰ διασύρῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος εἰμεθα ἀκρῶς ἐπιφυλακτικοί, νὰ εἴπωμεν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος. Τοῦτο ἄλλωστε συνιστᾷ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Κατηγορίαν κατὰ πρεσβυτέρου μὴ ἀποδεχθῆς».

Δὲν δυνάμεθα ὁμῶς νὰ ἀποκρύψωμεν τὴν θλίψιν μας, διότι ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν τὴν κατάπτωσιν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ὁποίαν εὐθύνονται κατὰ κύριον λόγον οἱ «περίγκριπτες» της.

Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Μυτιλήνης ἀνέδειξαν ὡς δημοτικὸν τὸν ἀρχοντα αὐτὸν τοῦτον τὸν κατήγορον τοῦ Ποιμενάρχου των, ἀποδεικνύει ὅτι εἰς τὰς συνειδήσεις των οὐδὲ σκιά σεβασμοῦ ὑπέρχε πρὸς αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Τίς πταίει;

Ἡ ἀπόφασις ἐν συνεχείᾳ τοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς σχεδὸν ἀπηλλύγη ὁ δημοσιογράφος—δήμαρχος πάσης εὐθύνης διὰ συνοφαντικὴν δυσφημίαν, καὶ ἐὰν ἀδίκημα δὲν ἀποδεικνύῃ ὡς ἀληθὴ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγραφέντα, δημιουργεῖ ὁμῶς μίαν θανάσιμον ὁμίχλην γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἐπισκόπου, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι ἀδιάβλητον!

Καὶ καὶ μὲν καὶ Ἅγιοι τῆς περιουσίας τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, κατηγορηθῶσιν δι' ἀνηθικίας πρᾶξεις, ἡδυνήθησαν ὁμῶς νὰ διαλύσουν τὴν συνοφαντίαν.

Ἡμεῖς δὲν ἀποκλείομεν καὶ βουγκμαλυμένην ἐπίθεσιν τῆς Μασσονίας ἐναντίον τοῦ γόητρου καὶ τοῦ κύρους τῆς ἐκκλησίας, διὰ τῆς καταρρακώσεως τοῦ ἥθους τῶν ἐκπροσώπων της.

Ἡ Ἀυτοκράτορας ὁμῶς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὀφείλει νὰ τοποθετήσῃ τὰ ζητήματα εἰς τὴν θέσιν των. Ἡ δηλαδὴ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀριότητα τοῦ ἐπισκόπου της ἢ νὰ τιμωρήσῃ τοῦτον ἐὰν ὡς ἀνθρώπος σάρκα φορῶν καὶ τὸν κόσμον οἰκῶν ἐπλανήθῃ εἰς τι λάτριν καὶ ἐλάτριν.

Διὰ τῆς ἐνεργείας της αὐτῆς θὰ ἀποδείξῃ ἑαυτὴν ἀνωτέρα.

Ἀναμένομεν, χωρὶς τὰ ἐλπίζωμεν, διότι δύο θρία προσδιορίζουν τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ πτωσις καὶ ἀδυναμία.

Δελτίον ἐπιστήμονος ὑπερμάχου τῶν ἀπόψεών μας.

Ἐκκυκλοφόρησε δελτίον ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Μ† ΣΙ Νεοημερολογίτου ἐπιστήμονος. Τοῦτο ἀνεγνώσαμεν μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος. Εἶναι μία τιμὴ καὶ εὐθαρσῆς φωνή, καταγγέλουσα καὶ καταμαστιζούσα τοὺς κατ' ἡμῶν ἀντιχριστιανικοὺς καὶ αὐθαιρέτους διωγμοὺς τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἶναι πολὺ τιμὴν βοήθημα τῶν νομικῶν καὶ νομομαθῶν, προκειμένων νὰ ἀνασκηιάζωσι τὰς κατ' ἡμῶν ψευδεῖς κατηγορίας. Βεβαίως ὁ συντάκτης τοῦ φυλλαδίου ἐκφράζει τὴν προσωπικὴν του γνώμην γερῶν, ὅτι δὲν ὑπάρχει «κώλυμα δογματικὸν ἢ κανονικόν», διότι τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ τὴν ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι δόγμα, διέσπασε, ἀλλὰ καὶ προφάσεις συνοδικὰς κατεστρατηγήσας (Σύνοδοι 1583, 1597).

Τοῦτο οὐδόλως ἐπιτρεῖται τὸ ἐπιστηριγμένον ἐπὶ ἀγῶνων, θυσιῶν καὶ σοβαρῶν κανονικῶν λόγων φρόνημά μας. Εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ ἡ καταγγελία τῶν διωγμῶν καὶ δι' αὐτὸν εὐχαριστοῦμεν.